

Nepszava – 28.05.2023

Kiss Andrej

Orbán Viktor helyett a lengyelek és a románok valósítják meg a magyar álmot

Замість В. Орбана угорську мрію реалізовуватимуть поляки та румуни

У статті аналізується значення поточного конфлікту в Україні та дії проти росії. Автор критикує позицію угорського уряду, яка базується на поразці українців. Він зазначає, що російська агресія пробудила оборонні інстинкти в Європі та довела, що евроатлантичне співробітництво є економічно та військовим сильнішим, ніж багато хто думав. У статті також наголошується, що Росії не вистачає можливостей для ведення війни, і врешті-решт вона буде змушена зазнати поразки з окупованих територій. Автор ставить під сумнів позицію угорського уряду, який озвучує твердження російської пропаганди.

https://nepszava.hu/3196008_lengyel-laszlo-valaszuton

Észérvekkkel nehéz magyarázatot találni arra, miért szajkózzák magyar kormányzati politikusok az orosz propagandát. Az úgynevezett Nyugat ma egységesebb, mint valaha.

Az ígért fegyverek leszállítva, a több tízezernyi katona kiképezve, sőt, még a talaj is kellően felszáradt. Már-már úgy tűnt, hogy napokon belül megindul a beharangozott ukrán tavaszi hadművelet. Minden jel arra utalt, hogy csak Valerij Zaluzsnij hadseregtábornok parancsa hiányzik a gépezet elindulásához. Egyértelműnek tűnt az is, hogy eljött az egyenruhások ideje, a diplomaták a háttérbe húzódnak. Természetesen minden másképp alakult.

Miközben Volodimir Zelenszkij elnök Róma, Berlin, Párizs és London után még beugrott Szaúd-Arábiába az Arab Liga csúcstalálkozójára, támadás is indult. Nem úgy és ott, ahogyan sokan feltételezték. Távolsági rakétacsapásokkal az orosz háttérbeli logisztika megbontása zajlik, és ez már mindenképp a koncentráltabb támadó hadművelet előkészítéseként történik. Ahogyan az is, ahogy az orosz állampolgárokból álló Oroszország Szabadsága alakulat közel százfős egysége 15-20 kilométeres mélységben átkalandozott az államhatáron, és teljes káoszt okozott a belgorodi régióban.

„Ukrajna győzelmére fogadunk”

Volodimir Zelenszkij szombaton találkozott Giorgia Meloni miniszterelnökkel, Sergio Mattarella államfővel és Ferenc pápával is az...

Az ukrán elnök nyugat-európai körútját Moszkvában természetesen egy ripacs hakniturnéjának igyekeztek beállítani. Az orosz szándék világos, céljuk nem más, mint fogást találni a Kijevet támogató koalíción, valahogy bebizonyítani, hogy a nekik oly fájó egységen megjelentek a bomlás jelei. Ez olyannyira nem sikerült, hogy Zelenszkij még Hirosimába is elment a G7-ek tanácskozására. Néhány éve még Vlagyimir Putyin volt ennek a klubnak a tagja, akkor a világ legbefolyásosabb államainak vezetői úgy fotózkodtak, hogy a csoportképen Angela Merkel mellett az orosz elnök mosolygott elégedetten. Ma a Kreml vezetőjének nincs oka derűlátásra. Amit csak lehetett, elrontott. A háború megindításával lerombolta azt a nemzetközi konszenzust, amelyben Oroszországnak a világpolitikát befolyásoló szerepe volt.

A nyugati demokráciák magukat is védik Ukrajna támogatásával

Az úgynevezett Nyugat ma egységesebb, mint valaha. Egységesebb annak a biztonsági kockázatnak a kezelésében, amit ma Oroszország jelent. Egységesebb a gazdasági problémák orvoslását illetően is. Szükséges is ez az egység, mivel ennek a háborúnak nem kizárólag emberéletekben borzalmas az ára, hanem dollárszázmilliárdokban is mérhető.

Nagyon látványosra sikerült a diplomáciai erődemonstráció. Minden eddiginél határozottabban kimondatott, hogy ameddig csak szükséges, Ukrajna számíthat szövetségesei támogatására. A modern piacgazdaságon nyugvó demokráciák magukat is védik Ukrajna támogatásával, így ennek a harcnak a számláján szereplő összeg messze van attól, hogy mérlegelni kellene a „megéri vagy sem” kérdést. Annyira nem a pénz számít, hogy ledöntve az utolsó tabut, döntés született az F16-

os vadászgépek szállításáról. A Nyugat meglepően gyorsan megértette, hogy a katonai fenyegetésen túl Moszkva háborús agressziójával változtatni akar azokon a játékszabályokon, amelyek meghatározzák a világunk működését.

A világgazdasági, világpolitikai erőviszonyok a természetes módon bekövetkező fejlődés miatt is folyamatosan mozgásban vannak. Így például mostanra nem lehet megkérdőjelezni Kína szerepét a nemzetközi porondon. Akik azon keseregnek, hogy mennyire igazságtalan az Amerika-központú életünk, azok csak azt nem látják, hogy rég nem egypólusú a világrend. Kína, gazdasági és katonai befolyásának köszönhetően, már betölti a másik pólus szerepét, ezzel biztosítva a nélkülözhetetlen egyensúlyt az érdekek és törekvések sokszínűségével. Oroszország ezt a szereposztást kísérte meg átrendezni a maga javára. Csakhogy kiderült, Moszkva nem rendelkezik a szerepek újraosztásához szükséges gazdasági, geopolitikai, valamint katonai képességekkel. És ennek felismeréséhez maga Putyin segítette hozzá a világot.

Lett volna más lehetőség az oroszok előtt

Gondoljunk csak bele, mi minden lenne most másképp, ha Oroszország nem rohanja le Ukrajnát. Bevallom, nem túl tudományos megközelítés, de még ha gátat is szabunk a szárnyaló fantáziánknak, akkor is meglepő képet kapunk. A Kremlnek a céljai eléréséhez a fegyveres erő, a katonai agresszió helyett lehetősége lett volna a gazdasági befolyásolás kifinomultabb eszköztárhoz nyúlni. Ha így tesz, akkor például a mai napig úgy tudnánk, hogy Oroszország rendelkezik a világ második legerősebb hadseregével. A NATO, mint önmaga létjogosultságát nehezen megfogalmazni képes védelmi szövetség, változatlanul fél-álomban vegetálna. Háború nélkül Finnországnak és Svédországnak eszébe nem jutott volna csatlakozni a -NATO-hoz. Agresszió nélkül az orosz gáz és kőolaj zavartalanul áramlana az európai fogyasztókhoz, évről évre tovább mélyítve az öreg kontinens energetikai függését. Ukrajna bizonyosan intenzíven közeledne az Európai Unióhoz, és fiatal államiságának minden gyermekbetegségét nyögve boldogan vállalná a katonai tömbön kívüliséget az uniós gazdasági integráció érdekében.

Mindezek helyett a Krím félsziget és a kelet-ukrajnai Donbász 2014-es anektálásával, majd a háborús agresszió-val Putyinnak sikerült felébreszteni Európa védekezési ösztönét. Kiderült, hogy Európa és az egész euroatlanti együttműködés sokkal erősebb gazdaságilag és katonailag, mint azt bárki is gondolta. A korrupciójáról és belpolitikai széttöredezettségéről hírhedt Ukrajna bebizonyította életképességét, azt, hogy érdemes a támogatásra. És mindezek után ne felejtjük azt sem, hogy a háború útjára lépve Putyin leleplezte a közel húsz éve kitartóan építgetett Oroszország-légvárat.

Bárhonnan is nézzük, abban bizonyosak lehetünk, hogy az édes béke évtizedei még jó ideig nem térnek vissza a kontinensünkre. És nem az ukrajnai háború miatt. Nem, mert ez a háború belátható időn belül, egy-másfél év múlva véget ér. Még hozzá Oroszország vereségével, kényszerű távozásával a megszállt területekről. Tudom, sokan úgy gondolják, hogy ez lehetetlen és hogy Oroszország nem lehet vesztes. Nekik ajánlom szíves figyelmükbe az érdelemmentes tényeket, a gazdasági, katonai számokat, geopolitikai realitásokat. Ezek mindegyike azt jelzi, hogy Oroszország jelenleg nem rendelkezik a háború megnyeréséhez szükséges képességekkel.

Azt sem tudják, mi a magyar érdek

Akár tetszik ez valakinek, akár nem, ezek tények. Ezért is meglepő az érvekkel alá nem támasztott magyar kormányzati álláspont, amely kitartóan az ukránok vereségére épít. Pedig jó lenne megtudni, hogy mire alapozza véleményét Orbán Viktor. A magyar kormányfőtől hallhattunk gondolatokat arról, hogy Oroszország milyen nagy, Európa meg milyen kicsi, hogy ott van a sok gáz meg olaj, amire nekünk nagyon nagy szükségünk van. Voltak eszmevuttatások az energetikai ellátásbiztonságunkról, nemegyszer elhangzott, hogy onnan még olcsóbban is kapjuk. Független szakemberek minden ilyen kormányzati érvet tételesen cáfoltak. Kis túlzással egyetlen állítással nem lehet vitatkozni, és pedig az Oroszország nagyságára vonatkozóval. Valóban, Oroszország magyar léptékkal mérve felfoghatatlanul gigantikus. Földrajzilag. Gazdasági teljesítményét tekintve viszont egy szinten van Olaszországgal.

Vagyis észérvekkel nagyon nehéz magyarázatot találni arra, hogy a magyar nemzeti érdekek képviselőit hivatott kormányzati politikában miért köszönnek vissza rendre az orosz állami

propaganda állításai, a Moszkva által kreált alternatív valóság elemei. Hogy csak kettőt említsünk meg ezek közül. Putyint arcpirítóan kellemetlen helyzetbe hozták stábjának tagjai azzal, hogy a szegényített urántartalmú harckocsilövedékekről beszélgették. Az orosz elnök arról szolt, hogy a szegényített uránlövedékek alkalmazása az ukránok részéről magasabb szintre emeli a nukleáris kockázatot, és az ehhez kapcsolódó gondolatmenetére volt felfűzve az, hogy Belaruszban taktikai atomtölteteket fognak tárolni. A szakembereket, oroszokat és nyugatiakat egyaránt sokkolta a szegényített urán veszélyességére való hivatkozás. Sajnos Putyin környezetében nem akadt egyetlen olyan tanácsadó sem, aki megelőzhette volna a blamázt. Na de ez legyen az ő gondjuk. Az viszont már a miénk, hogy pár héttel később a magyar miniszterelnökkel megismételték a szegényített urán mesét.

De hasonlóan érthetetlen az, amikor a budapesti oroszpártiság igazolására olyanok érzik magukat illetékesnek, mint a Terror Háza Múzeum főigazgatója, Schmidt Mária. A történész akár oroszul is elmondhatta volna, annyira szó szerint ismételte meg Moszkva kommunikációs paneljeit. Szerinte sincs háború, Oroszország még csak különleges hadműveletet folytat, majd jön a sokmillió hadsereg, és egyébként is, most még csak zsoldosok harcolnak. Erre Moszkvában is csak azt mondhatták, hogy „mologyec!”, vagyis hogy ügyes!

Schmidt Mária: Oroszország nem háborúzik Ukrajnával szemben, ez egy különleges művelet
Betű szerint felmondta az orosz propagandát.

Sajnos miközben itthon nekünk nem sikerül magyarázatot találni arra, hogy mik azok a nemzeti érdekek, amiket szem előtt tartva ennyire egyedi álláspontot kell képviselnie minden nemzetközi fórumon a kormányunknak, addig a szövetségeseink, a szomszédaink és a barátaink mind elfordulnak tőlünk. Úgy ismételtük békepártiságunkat, mintha az EU és a NATO vért kívánna. Mintha a legjobb barátaink, amit tesznek, mindazt a béke ellenében, a háború szításáért tennék!

Jön a változás, de nem úgy, ahogyan Orbán Viktor gondolja

Nehéz idők várnak mindannyiunkra. Európaiakra, magyarokra egyaránt. Ez a háború mély sebeket ejt mindannyiunkon. Az ukránok áldozatvállalására nehéz szavakat találni. Ők az életükért küzdenek, a hazájukért, de amit tesznek, azzal megkímélnék minket is a háború borzalmaiktól.

Néhány évvel ezelőtt Orbán Viktor azt mondta, szerinte a világ nagyon meg fog változni 2030-ra. Egészen új korszak eljövételét vizionálta. A jelek szerint ez lassan bekövetkezik, bár nem biztos, hogy úgy, ahogyan ő gondolta. A magyar külpolitika törekvései között kimondatott, hogy célunk a regionális középhatalommá válás. Ambíciózus ez az elképzelés, merünk nagyot álmodni. Csak sajnos a fejlődésünk dinamikája és az iránya is mást mutat. A jelek arra utalnak, hogy a legszorosabb szövetségeseink a Visegrádi Együttműködésből, akikkel együtt reméltük megélni a fejlődés örömeit, mostanra alig állnak szóba velünk. A V4-ből Lengyelország, Csehország és Szlovákia nélkülünk aratja a gazdasági sikereket, az összehasonlítható mutatók tanúsága szerint alaposan leahagyva minket – így az ő örömük a mi szegényünk is egyben.

Lengyel barátaink még rá is tesznek egy lapáttal, és megvalósítják a magyarok álmát.

Regionális középhatalommá nővik ki magukat ukrainai szerepvállalásuknak köszönhetően. Ehhez hasonlóan látványos eredményeket ér el Románia is.

Míg a lengyelek az északkeleti térségben, addig Románia Európa délkeleti szegletében tör középhatalmi babérokra.

Izgalmas lenne megtudni, hogy a két övezet közé szorulva most milyen jövőt, fejlődési pályát terveznek a külgazdasági és külpolitikai stratégiánk itt Budapesten. Több kérdés vár megválaszolásra. Így például az, hogy ebben a változó európai táncrendben miként gondoljuk képviselni hatékonyan a határon túli magyarság érdekeit? Vagy miközben lassan karantén alá vett rezervátumként tekintenek ránk a korábbi barátok, hogyan és kivel tervezünk jószomszédi kapcsolatokat ápolni?

Túl sok időnk nincs a kivárással, mivel a háború nagy kérdéseire az ukránok hamarosan megadják a válaszaikat.